

2. Na uruchomienie zespołowej produkcji materiałów budowlanych z surowców miejscowych mogą być przeznaczone środki finansowe pochodzące z wkładów zainteresowanych oraz z kredytów bankowych.

3. Opiekę i nadzór organizacyjny nad działalnością zespołów i spółdzielni, o których mowa w ust. 1, sprawują właściwe prezydya powiatowych rad narodowych.

§ 5. 1. Dla pełniejszego zaspokojenia potrzeb materiałowych budownictwa wiejskiego oraz drobnego budownictwa w miastach prezydya rad narodowych powinny udzielać ludności wsi i miast pomocy organizacyjnej i technicznej przy produkcji materiałów budowlanych z surowców miejscowych.

2. Pomoc rad narodowych powinna obejmować w szczególności:

- odpłatne przydzielanie niezbędnych materiałów zaopatrzeniowych i opału,
- odpłatne wypożyczanie niezbędnego sprzętu technicznego i środków transportu,
- instruktaż organizacyjny i techniczny,
- umożliwienie odpłatnego korzystania z urządzeń produkcyjnych i usług zakładów terenowego przemysłu materiałów budowlanych oraz zakładów produkcji pomocniczej terenowych przedsiębiorstw budowlano-montażowych.

§ 6. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe powinny zorganizować własne zakłady dla produkcji materiałów budowlanych w oparciu o surowce miejscowe celem wykorzystania ich na potrzeby produkcji budowlanej.

§ 7. 1. Zobowiązuje się Ministrów: Gospodarki Komunalnej, Rolnictwa oraz Budownictwa Miast i Osiedli do opracowania w ciągu 1956 r. typowych i powtarzalnych projektów budynków wykonywanych z miejscowych materiałów i surowców budowlanych dla użytku wsi, osiedli i małych miast.

2. Właściwi ministrowie opracują i wydadzą popularne broszury i instrukcje omawiające w przystępnej formie możliwości stosowania w budownictwie miejscowych materiałów i surowców budowlanych.

3. Prezydya WRN powinny zorganizować w różnych rejonach budowę wzorcowych obiektów z miejscowych materiałów i surowców budowlanych w celu zwiększenia zainteresowania miejscowej ludności tego rodzaju budownictwem.

§ 8. 1. Przy projektowaniu drobnego budownictwa mieszkaniowego, gospodarczego i pomocniczego biura projektów powinny uwzględniać w szerokim zakresie miejscowe materiały i surowce budowlane (§ 1 ust. 2).

2. Zobowiązuje się komisje oceny projektów inwestycyjnych (KOPI), a zwłaszcza wojewódzkie KOPI, by przy opiniowaniu dokumentacji projektowo-kosztorysowej drobnego budownictwa mieszkaniowego, gospodarczego i pomocniczego uwzględniały zastosowanie miejscowych materiałów i surowców budowlanych.

§ 9. Zobowiązuje się Ministra Przemysłu Drobного i Rzemiosła oraz Zarząd Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy do:

- 1) opracowania planu rozwoju produkcji cementu żuźlowego i wyrobów betonowych z tego cementu w planie 5-letnim,
- 2) określenia w terminie do dnia 30 kwietnia 1956 r. obowiązków i warunków wypału w cegielniach podległych przemysłowi terenowemu — cegły surowej dostarczanej przez spółdzielnie produkcyjne, chłopów indywidualnych, państwowe gospodarstwa rolnicze itp.

§ 10. 1. Zobowiązuje się Szef Urzędu Rady Ministrów do:

- a) opracowania w terminie do dnia 31 marca 1956 r. przepisów ustalających zasady i formy zrzeszania się ludności (§ 4) w celu podejmowania zespołowego pozyskiwania lub produkcji materiałów budowlanych z miejscowych surowców,
- b) opracowania w porozumieniu z Centralnym Związkiem Spółdzielczości Pracy i Państwową Komisją Cen przepisów ustalających zasady zbytu nadwyżek materiałów budowlanych produkowanych z miejscowych surowców przez zrzeszenia ludności, o których mowa w § 4,
- c) ustalenia form pomocy organizacyjnej i technicznej ze strony rad narodowych dla ludności zrzeszającej się w celu prowadzenia zespołowej produkcji materiałów budowlanych z surowców miejscowych.

2. Minister Finansów ustali zasady i uproszczone formy pomocy finansowej Państwa w zakresie kredytowania i ulg podatkowych dla zrzeszeń ludności, o których mowa w § 4.

§ 11. 1. W zakresie inwestycji oraz prac eksploatacyjnych miejscowych surowców i materiałów budowlanych o wartości rocznej niższej od kwoty 1.000.000 zł nie obowiązują przepisy:

- 1) uchwały nr 864 Rady Ministrów z dnia 10 października 1952 r. w sprawie ustalania i zatwierdzania stopnia poznania zasobów (dokumentowania) złóż kopalni i rozmiaru dokonywania inwestycji przed przystąpieniem do eksploatacji złóż (Monitor Polski Nr A-90, poz. 1404),
- 2) uchwały nr 162 Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 1954 r. w sprawie dokonywania nakładów inwestycyjnych w zakładach eksploatujących niektóre złóża kopalni (Monitor Polski Nr A-37, poz. 506).

2. W zakresie budownictwa z gliny należy obok przepisów niniejszej uchwały stosować przepisy uchwały nr 179 Prezydium Rządu z dnia 10 kwietnia 1954 r. w sprawie budownictwa z gliny.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

UCHWAŁA Nr 1061 RADY MINISTRÓW

z dnia 31 grudnia 1955 r.

zmieniająca uchwałę z dnia 21 kwietnia 1954 r. w sprawie stopni i odznak służbowych, umundurowania oraz dodatku za wysługę lat w resorcie Ministerstwa Kolei.

Na podstawie art. 3, 4 i 5 dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r. o niektórych prawach i obowiązkach pracowników kolejowych (Dz. U. Nr 16, poz. 59) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 184 Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia 1954 r. w sprawie stopni i odznak służbowych, umundurowania oraz dodatku za wysługę lat w resorcie Ministerstwa Kolei (Monitor Polski Nr A-39, poz. 531) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 ust. 1:

- a) zdanie drugie otrzymuje brzmienie:
„I kategoria: starszy kolejarz, brygadzysta, starszy brygadzysta, aspirant II stopnia, aspirant I stopnia”,
- b) zdanie ostatnie otrzymuje brzmienie:
„IV kategoria: dyrektor naczelny II stopnia, dyrektor naczelny I stopnia.”;

2) w § 5:

- a) w określeniu stopni I kategorii po wyrazie „aspiranta” dodaje się wyrazy „II stopnia”, wyrazy „młodszego technika” zastępuje się wyrazami „aspiranta I stopnia”,
- b) po III kategorii stopni służbowych dodaje się IV kategorię w brzmieniu:
„IV kategoria:
dyrektora naczelnego II stopnia 5 lat”;

3) w § 19 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Pracownik może pobierać tylko jeden dodatek za wysługę lat; w razie zbiegu tytułu do dwóch dodatków za wysługę lat uprawnionemu przysługuje prawo wyboru.”;

4) w załączniku nr 2 do uchwały „Wykaz stanowisk, na których pracownikom przysługuje dodatek za wysługę lat”, w tabeli B w ust. II po pkt 57 dodaje się pkt 58 w brzmieniu: „58) telegrafista”.

§ 2. Do ustalenia po raz pierwszy procentu dodatku za wysługę lat dla pracowników wymienionych w § 1 pkt 4 należy przyjąć lata wysługi osiągnięte przez pracownika do dnia 1 sierpnia 1956 r.

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Kolei.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1956 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

31

UCHWAŁA Nr 1021 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 17 grudnia 1955 r.

w sprawie czynów społecznych oraz pomocy Państwa w ich organizowaniu i realizacji.

W celu stworzenia sprzyjających warunków dla twórczej inicjatywy społeczeństwa, zmierzającego — przez wykorzystanie wszelkiego rodzaju rezerw gospodarczych w ramach dobrowolnie podejmowanych czynów społecznych — do przyspieszenia tempa rozwoju gospodarczego i kulturalnego kraju, Prezydium Rządu uchwala, co następuje:

§ 1. Prezydium rad narodowych powinny udzielać wszechstronnej pomocy w organizowaniu i realizacji dobrowolnie podejmowanych czynów społecznych, dotyczących w szczególności:

- 1) robót w zakresie dróg publicznych (czyny drogowe),
- 2) robót w zakresie melioracji (czyny melioracyjne),
- 3) remontów budynków mieszkalnych, porządkowania ulic, placów, parków, zadrzewienia w miastach i osiedlach, robót w zakresie urządzeń sanitarnych itp.,
- 4) robót w zakresie urządzeń socjalnych i kulturalnych, zwłaszcza dotyczących szkół, żłobków, ośrodków zdrowia, świetlic i trwałych urządzeń budownictwa sportowego.

§ 2. 1. Prezydium rad narodowych organizują akcję czynów społecznych, prowadzą działalność uświadamiającą i propagandową wśród społeczeństwa, popularyzują współzawodnictwo między gromadami, powiatami oraz komitetami blokowymi, koordynują i kierują akcją podejmowania czynów społecznych dla celów jak najbardziej gospodarczo uzasadnionych oraz udzielają pomocy technicznej i materiałowej przy realizacji tych czynów.

2. Prezydium rad narodowych powinny zwrócić szczególną uwagę na zachowanie zasady dobrowolności w podejmowaniu czynów społecznych oraz maksymalnie uwzględnić oddolną inicjatywę i życzenia społeczeństwa, zwłaszcza komitetów społecznych.

§ 3. 1. Czyny społeczne w zasadzie powinny być realizowane własnymi siłami społeczeństwa, przy czym niezbędne środki finansowe mogą być pokrywane między innymi z wpływów osiąganych z samoopodatkowania się ludności wsi.

2. Jeżeli okaże się konieczna pomoc Państwa w realizacji czynów społecznych, to Państwo może jej udzielić w szcze-

gólności w zakresie całkowitego lub częściowego pokrycia kosztów: dokumentacji projektowo-kosztorysowej, zakupu materiałów i sprzętu, nadzoru technicznego oraz wykwalifikowanej robocizny. Wysokość tej pomocy będzie uzależniona od wysokości wkładu społeczeństwa. Wysokość i zakres pomocy Państwa ustala budżet Państwa. Wnioski w tym zakresie przedstawia Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Finansów.

3. Na realizację szczególnie ważnych robót o charakterze inwestycyjnym, wykonywanych w ramach czynów społecznych, niezbędne uzupełniające środki finansowe mogą być czerpane z rezerwy budżetu centralnego i z rezerwy budżetów terenowych, na które mogą być przenoszone kredyty z rezerwowych i wojewódzkich rezerw inwestycyjnych.

4. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (WRN), dokonując podziału środków finansowych i materiałowych przeznaczonych na pomoc w realizacji czynów społecznych, powinny mieć na uwadze zachowanie pewnej rezerwy na zaspokojenie potrzeb czynów społecznych, które zostaną podjęte w okresie realizacji planu terenowego.

§ 4. Podstawowym źródłem zaopatrzenia materiałowego dla realizacji czynów społecznych powinny być materiały miejscowego pochodzenia. Zaopatrzenie ze źródeł centralnych może mieć miejsce w wyjątkowych przypadkach.

§ 5. 1. Czyny drogowe, wykonywane na drogach lokalnych, powinny czerpać zaopatrzenie materiałowe w zasadzie w oparciu o materiały miejscowego pochodzenia. Jednakże dla dróg stanowiących połączenie z siedzibą powiatu lub gromady — w razie braku materiałów miejscowego pochodzenia — można wyjątkowo przewidzieć zaopatrzenie materiałowe ze źródeł centralnych.

2. Roboty wykonywane w ramach czynów drogowych na drogach państwowych lub na drogach stanowiących ważne bezpośrednie połączenie dróg państwowych otrzymują ze strony Państwa pełne zaopatrzenie materiałowe, dokumentację projektowo-kosztorysową, pomoc w sprzęcie technicznym i nadzór techniczny.